

Există în viața oricărei localități, oricărei comunități, momente grele de cumpănă pe care timpul istoric respectiv le creează fără voia comunității, situații care trebuie abordate și parcurse cu echilibru, realism și obiectivitate.

Așa și orașul Otopeni s-a confruntat de-a lungul istoriei, începând cu 14.02.1587, anul primei atestări documentare, cu momente nefericite care au îngreunat dezvoltarea așezării. La început făcea parte dintr-o mare moșie domnească care a făcut obiectul unei danii cum se obișnuia la vremea respectivă. Viața nu iartă, iar toate aceste fărădelegi au culminat cu plecarea rușinoasă de pe tronul Țării Românești și apoi lepădarea de credința noastră străbună și trecerea la păgânism a celui care devenea astfel din Mihnea al-II-lea Vodă, Mihnea Turcitul. Pornind de la acest moment și de la cele câteva familii existente în această zonă bogată în păduri și cursuri de apă, se creează premisa creșterii acestei comunități și dezvoltării ei, întâlnind-o undeva pe la mijlocul sec. al XVIII-lea distinctă și independentă, membrii ei având diverse ocupații generate de condițiile naturale ale mediului de viață.

Au trecut anii, furtunile istorice, conflictele, secetele și inundațiile, cutremurele și războaiele, și multe altele care au modelat negativ dar și pozitiv comunitatea. Ajungând în sec. XX găsim o așezare originală, una de tip rural și care este într-o continuă mișcare și transformare, adaptându-se condițiilor socio-economice. Este secolul cel mai dinamic pentru Otopeni, secol care ne trece din agonie în extaz și invers, secol care ne dă și o personalitate aparte comparativ cu comunitățile vecine. Tot acest secol a lăsat în urmă și multă durere, sacrificii, familii distruse și sute de eroi în cele două războaie mondiale, totul culminând cu instaurarea dictaturii comuniste care a distrus sate, suflete, conștiințe, schimbând în sens rău mentalități, comportamente și atitudini ale membrilor comunității. Comunitatea a avut mult de suferit prin faptul că din cauza condițiilor impuse devine eterogenă și un lucru extrem de grav este pierderea parțială a personalității sale proprii. Demnitatea acestei comunități este mult afectată, ca de altfel și imaginea ei.

Începând cu 1996, am început să lucrez pentru redarea a acelei demnități pe care Otopenii o pierduseră. În paralel cu acest lucru au pornit și eforturile de construcție ori de redresare a serviciilor publice, dar și a unor instituții de învățământ, cultură, religie, sport și din spațiul social pe care localitatea noastră nu le avea ori care își pierduseră forța și capacitatea.

De toate acestea am avut și vom avea nevoie pentru dezvoltarea armonioasă a comunității și pentru evidențierea din rândul generațiilor tinere a unor conștiințe publice care să reprezinte cu cinste orașul Otopeni. De asemenea s-a lucrat și la restabilirea și armonizarea relațiilor de

colaborare și cooperare cu toate instituțiile statului român.

A fost o perioadă în care respectul, echilibrul, perseverența și mai ales înțelepciunea s-au îngemănat și au creat o comunitate unde partea materială și cea spirituală au mers împreună bucurând trupul și sufletul.

Mulțumesc locuitorilor orașului Otopeni pentru încrederea acordată în acești ani și îmi doresc să trăim în continuare în același Otopeni în bunăstare, siguranță și bun-simț! Suntem otopenari, suntem oameni liberi prin definiție!

La mulți ani, dragi otopenari!

Gheorghe Constantin Silviu,

Primarul orașului Otopeni